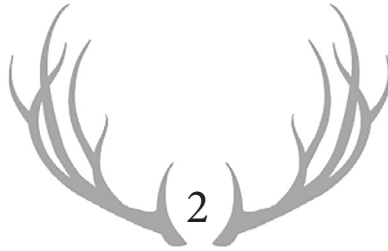

ASHLEY ELSTON

**ASTA
E POVESTEA
NOASTRĂ**

Traducere din limba engleză
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINT
BOOKS
—2019—

5 OCTOMBRIE, ORA 11.15

REAGAN: Ai aflat? Grant Perkins a fost împușcat la vânătoare în dimineața asta, la River Point.

KATE: CE? Este bine???

REAGAN: Am auzit că a murit ☹

REAGAN: Ești acolo?

REAGAN: Kate?

REAGAN: Am încercat să te sun. Sună-mă tu.

Împachetez toate dosarele vechi de pe biroul lui Stone, ca să fac loc pentru muntele de hârtii, dosare și dovezi care tocmai au fost aduse pentru cazul River Point.

Un caz de crimă ca ăsta, fără un făptaș clar, nu poate înainta până când procurorul nu dovedește că există suficiente probe, încât să aducă pe cineva la judecată mergând în fața unui mare juriu. În patru săptămâni, sper că domnul Stone va sta în fața celor doisprezece jurați, încercând să le dovedească faptul că unul dintre acești patru băieți a comis omor din imprudență.

Dar, chiar dacă poate să dovedească cine a apăsat pe trăgaci și să convingă marele juriu să îl pună sub acuzare, tot va rămâne dificultatea de a convinge judecătorul și încă un juriu

să îl găsească vinovat. Și, știind ce relații importante au băieții ăștia, pariez că e posibil ca făptașul să nu ajungă niciodată la închisoare.

Pun capacul cutiei și o împing cu piciorul. Urăsc sistemul de justiție. Îl urăsc. Am conștientizat în timp că nu toți cei care ar trebui să ajungă la închisoare o fac. Și că nu toți cei care ar trebui să fie liberi vor fi. Faptele unui caz și nevinovăția acuzatului sunt pe atât de puternice, pe cât este persoana care le prezintă. Și, dacă ai destui bani și cunoștințe, nu prea riști să dai vreodată de belea. Un avertisment, ceva muncă în folosul comunității, și totul revine la normal.

În ultima vreme, domnului Stone i s-au dat cazurile pe care nu le vrea nimeni altcineva: posesie de droguri la a treia infracțiune și cele de violență domestică și abuz împotriva minorilor. Îmi este atât de greu să văd cum sistemul poate să dezamăgească femeile și copiii care trec pe aici!

Dar, acum, avem cel mai mare caz din zonă. Intențiile domnului Gaines nu puteau fi mai clare când ne-a dat cazul ăsta.

I l-a dat lui Stone ca să îl piardă.

Înainte ca programul să ni se termine și ca Reagan să mă lase acasă, sunt epuizată.

Mama și cu mine locuim în partea mai mică a unui duplex dintr-o zonă veche a orașului. Nu este o zonă rea, ci doar veche, și nu genul de zonă veche care să fie refăcută. Când intru în casă, găsesc întuneric și liniște, de vreme ce mama va lucra târziu în seara asta și, probabil, în toate serile din viitorul apropiat.

De o vreme suntem numai noi două. Tata ne-a părăsit când mama a aflat că este însărcinată cu mine, dar s-a întors câțiva ani mai târziu. Eu și mama stăteam la masa din bucătărie și mâncam spaghetti, iar el a intrat pur și simplu, ca și când ar fi fost plecat doar cinci minute, nu cinci ani. Ne-am refăcut că

suntem o familie cam trei luni, până să plece din nou. Mi-am dorit să nu se mai fi întors. Una era faptul că fugise, pur și simplu, de *ideea* că exist, însă alta era să știu că plecase pentru că nu-și dorea să fie alături de mine în fiecare zi.

Există o singură fotografie cu mine și cu tata, ascunsă la fundul sertarului în biroul din dormitorul meu. Mama nu știe că o am și nici de ce am păstrat-o în toți anii ăștia, dar cred că ar trebui să am o dovadă că el a existat. Câteodată încerc să îmi amintesc ziua în care a fost făcută fotografia, să-mi aduc aminte ce făceam chiar înainte să ne ceară cineva, probabil mama, să privim spre cameră și să zâmbim. Dar nu îmi amintesc nimic.

Au urmat mai mulți iubiți de-ai mamei, unii buni, alții răi, alții foarte răi, dar niciunul care să rămână prea mult timp.

Mama a renunțat la bărbați după ce ultimul a convins-o să ne investească toate economiile într-o idee nebunească de afaceri de-ale lui. Tipul respectiv a fugit din oraș când afacerea a dat faliment.

Pun o pizza congelată în cuptor și mă așez la masă ca să mă ocup de teme, dar nu pot să fiu atentă. Îmi verific mesajele – niciunul nou. Degetele îmi plutesc deasupra ecranului telefonului, încercând să nu fac ce știu că vreau să fac. Nu înseamnă decât să mă torturez recitind conversațiile. După ce mă abțin cât de mult timp pot, derulez în jos până când ajung la ceea ce caut, conversația aceea cu Grant care mă face întotdeauna să zâmbesc.

GRANT: Adevăr sau provocare?

EU: Adevăr.

GRANT: La naiba, speram că ai să spui provocare.

EU: ?? De ce? Ce nebunie aveai de gând să mă pui să fac?!

GRANT: Nu pot să-ți zic. Ai ales adevărul.

EU: Ei bine, atunci întrebă-mă ceva,
și-am să-ți spun adevărul.

GRANT: Bine. Dacă te-aș provoca să vii la
o petrecere cu mine sâmbătă seara, ai accepta?

EU: ☺

EU: Da.

GRANT: Adevăr sau provocare?

EU: Provocare.

Derulez apoi în jos, spre ultimul mesaj pe care mi l-a trimis Grant Perkins. Cel care mă lipsește de toată fericirea și mă lasă goală pe dinăuntru.

Cel pe care l-a trimis în seara de dinainte de a muri.

Îmi pare rău! Dă-mi o șansă să-ți explic!

Îmi trec mâna peste ochi, ștergându-mi lacrimile. Fusesem atât de supărată pe el, încât nu mai vedeam în fața ochilor! Aveam de gând să îl surprind, să ajung la întâlnire mai devreme decât plănuiserăm, dar eu am fost cea surprinsă când l-am văzut cu altă față. Nu era ca și când mă înșela, pentru că nu eram împreună. De fapt, cam toată relația noastră se rezumase la mesaje trimise seara târziu, dar era ceva între noi. Ceva nou și emoționant. Crezusem că amândoi vrem să facem următorul pas.

Apoi l-am văzut cu ea. Își ținea un braț pe umerii ei și-i vorbea la ureche, iar ea zâmbea la cele spuse de el.

Aceea ar fi trebuit să fiu eu.

Le-am făcut o fotografie la care m-am holbat parcă o veșnicie. I-am trimis-o într-o clipă de slăbiciune câteva ore mai târziu, chiar înainte de ora la care trebuia să ne întâlnim

la petrecere – cea de la River Point –, cu un mesaj în care l-am întrebat cum de a putut vorbi cu mine în tot timpul ăsta și să nu îmi fi spus că este cu altcineva.

A trecut un timp înainte să-mi răspundă. Un simplu: *Îmi pare rău! Dă-mi o șansă să-ți explic!*

Nu am reușit să-i răspund, deoarece știam că, orice scuză mi-ar fi oferit, aș fi acceptat-o. Și nu eram pregătită să îmi sacrific mândria așa de repede!

Aveam de gând să aștept o zi sau două, și apoi să-i răspund. Să-l fac să se agite.

Dar, după aceea, a dispărut.

Dacă aș putea să schimb ceva, nu i-aș fi ignorat ultimul mesaj.

Îmi arunc telefonul pe masă, mă mut pe canapea și deschid televizorul – mă uit la orice care să îmi distragă atenția.

Și, bineînțeles, prima imagine care apare pe ecran este o copie a fotografiei pe care mi-a arătat-o domnul Stone mai devreme. Posturile de știri au aflat că băieții din River Point au fost trimiși la o școală publică și au crezut că merită să fie cea mai importantă știre a seriei. Oriunde mă întorc, văd o imagine a băieților din River Point.

Unul dintre băieții ăștia l-a împușcat pe Grant.

Mă holbez la ecran până când începe altă știre: a protestatarilor care s-au adunat în fața unei clădiri mai vechi din centru. Reagan și cu mine am trecut pe lângă ei în după-amiaza asta, când am plecat de la serviciu. O companie locală de construcții a renovat clădirea pentru un fel de proiect de reînnoire, dar, se pare, a cerut mai mulți bani decât ar fi trebuit. Proiectul depășește bugetul cu câteva milioane, și nici măcar nu este finalizat.

Toate lucrurile din orașul ăsta sunt atât de date peste cap!

Din cauza modificărilor din orar, în ziua precedentă mi-a fost imposibil să știu dacă voi avea aceleași ore cu băieții din River Point.

Trei din cei patru stau deja în primul rând la ora de engleză când ajung acolo.

Și, la fel ca ieri, toți sunt îmbrăcați ca de mers la biserică.

Renunț la locul meu obișnuit, care m-ar fi plasat chiar lângă ei, și aleg unul din mijlocul sălii.

John Michael, Shep și Henry sunt la doar câțiva pași distanță.

După apariția lor repetată la știri, mi se pare că îi cunosc. Adică, reporterilor le place să evidențieze că Grant a fost ucis pe terenul familiei lui John Michael Forres. Știu de cât timp îl deține familia lui. Știu câte hectare are. Știu planul cabanei.

Și pe Shep Moore. Pe arogantul și îngâmfatul Shep. Era cu Grant când l-am întâlnit prima dată. Știrile au spus povestea lui de o sută de ori: familia lui face afaceri cu petrol și gaze, iar, când a fost descoperit gaz natural în Louisiana de Nord, afacerea domnului Moore a avut și mai mult succes.

Apoi mai este Henry Carlisle, băiatul rău. Am auzit zvonuri despre el încă din școala primară. Este cel mai bogat din grup și cel mai probabil să scape de probleme dând bani. Am auzit că a fost prins de polițiști conducând beat de patru ori, în una dintre dăți chiar înainte să aibă permis, dar nu a fost arestat niciodată. Sau asta spun niște prieteni de-ai mei care au prieteni la St. Bart.

Shep se întoarce și mă surprinde holbându-mă la el. Ne privim cam o secundă, iar confuzia sau furia, nu sunt sigură care din ele, îi străbate chipul.

Privirea îmi coboară spre bancă. Dumnezeule, sunt atât de proastă! Nici măcar nu ar trebui să stau așa de aproape de ei.

Clopoțelul sună, iar domnul Stevens face liniște în clasa care, deloc surprinzător, este mai zgomotoasă decât de obicei, de vreme ce avem niște invitați celebri.

— După cum ați aflat cu toții, avem câțiva elevi noi. Vom trece peste prezentările obișnuite, deoarece știm cu toții foarte bine cine și de ce sunt aici, spune domnul Stevens.

Se aud câteva râsete jenate, dar cei mai mulți tac. Acum aș vrea să le pot vedea chipurile băieților, și nu spatele lor rigid.

Tocmai când domnul Stevens dă să se întoarcă spre tablă, Henry ridică mâna.

— Ai ceva de adăugat, domnule Carlisle? întrebă domnul Stevens.

Henry vine cu trupul mai în față în banca lui.

— Crezi că ne cunoști, dar și noi te cunoaștem.

Shep se întinde și îl prinde de braț, dar Henry se smucește.

Domnul Stevens se sprijină de catedră și, cu un gest larg al brațului, spune:

— Te rog, spune-ne ce crezi că știi!

Shep îl trage pe Henry aproape și îi șoptește ceva. Se ceartă, șoptindu-și cuvinte și smucindu-se, înainte ca Henry să îl împingă în cele din urmă.

— Ești un ticălos care nu face decât să critice și să privească de sus, pentru că ai rămas să predai în școala publică! Nu cumva ai vrut să te angajezi la St. Bart și te-au alungat râzând?

Se lasă o liniște revoltată, apoi râsetele izbucnesc prin sală. Henry se întoarce spre clasă și ne aruncă un rânjel.

Domnul Stevens ia telefonul, sunând probabil la secretariat, cu fața roșie de furie.

John Michael pare neliniștit și se tot uită prin clasă, în timp ce Shep pare supărat.

— Domnule Carlisle, ești chemat la secretariat. Ia-ți lucrurile, de vreme ce nu prevăd că ai să te întorci.

Henry îl salută pe domnul Stevens și spune:

— E cea mai bună veste pe care am auzit-o toată ziua.

Își împinge cărțile de pe bancă și pleacă după câteva secunde.

Domnului Stevens îi ia încă un minut să facă liniște în clasă. Când începe să ne scrie temele pe tabla albă, fără îndoială adăugând mai mult decât plănuise de când elevii s-au întors împotriva lui, Shep se rotește și scrutează sala. Nu știu ce sau pe cine caută, dar se uită la fiecare elev din încăpere.

Inclusiv la mine.

Mă uit în ochii lui cinci secunde, înainte să fiu nevoită să-mi mut privirea.

Biroul mamei este gol; sunt sigură că s-a furișat pe undeva pentru o țigară, așadar mă îndrept spre biroul domnului Stone.

— Am venit, domnule Stone. Ce trebuie să fac azi? întreb eu.

Apoi, mă uit la coșul cu hârtii care trebuie îndosariate, așezat în spatele biroului său, și îmi vine să mă retrag. Teancul este înalt de cel puțin șaiszeci de centimetri.

Domnul Stone se uită prin hârțiile de pe birou.

— Vino, Kate! Am nevoie să mă ajuți cu ceva.

Intru în cameră și inspir brusc atunci când îl văd pe Logan McCullar, al patrulea băiat de la River Point, încremenit pe ecranul din spatele lui.

Logan este durul grupului. Din ce am auzit, dacă doi se bat, el este cel care dă primul pumn.

Domnul Stone își ridică privirea, luându-i alte câteva secunde să își miște ochii într-o poziție în care mă vede.

— E ceva în neregulă? întrebă el.

Îi arăt monitorul.

— Nimic. Doar că nu mă așteptam ca o față să se uite la mine peste umărul dumneavoastră.

El se întoarce, aproape ca și când ar fi uitat ce este pe ecranul din spatele lui.

— O, da! Cu asta trebuie să mă ajuți azi.

Mă apropii un pic.

— Ia loc!

De îndată ce mă așez pe scaunul din fața biroului său, domnul Stone spune:

— Mama ta mi-a zis despre premiul pentru fotografie pe care l-ai primit. Felicitări!

Îmi ia o secundă să-i răspund.

— O, mulțumesc!

Domnul Stone se reazemă de spătar, iar privirea i se îndreaptă spre tavan. Cu ceva timp în urmă, mama mi-a spus că îi obosesc ușor ochii din cauza încercării constante de a descifra pata de culoare și mișcare din mijlocul câmpului său vizual și că de aceea se uită la tavanul alb – ca să își poată odihni ochii.

— Știi că te pasionează fotografia, dar nu te-am întrebat niciodată ce fel de fotografii îți place să faci.

Mă agită, cum o fac de obicei când oamenii îmi cer să vorbesc despre lucrurile care îmi plac. Întotdeauna mi se pare atât de ciudat când încerc să explic ce văd când mă uit prin obiectiv!

— Surprind lucruri obișnuite din viața reală și încerc să găsesc ceva extraordinar în ele. Vreau ca orice fotografie pe care o fac să spună o poveste.

Un mic zâmbet îi atinge buzele.

— Povestește-mi despre ultima fotografie pe care ai făcut-o. Descrie-mi imaginea.

Nu durează nici măcar o secundă să mi-o aduc aminte.

— Ei bine, eram în parc și-i urmăream pe copii cum se joacă. Nu erau prea mulți prin preajmă, deoarece era un pic răcoare. Dar, apoi, am văzut o mamă dându-și fetița în leagăn. Mama era obosită – părul îi era dezordonat și avea pungi sub ochi – și părea că ultimul lucru pe care și-l dorește este să stea acolo și să facă la nesfârșit aceleași mișcări. Dar fetița, presupun că avea probabil trei sau patru ani, era fermecată. Vreau să spun că, de fiecare dată când era împinsă, i se lumina chipul. Pentru mine a fost foarte interesant să văd două emoții atât de diferite: bucurie și extenuare cauzate de aceeași trăire!

Domnul Stone pare mulțumit de răspunsul meu, deși nu știu de ce.

— Ai ales facultatea la care ți-ar plăcea să mergi? Știu că te interesai de câteva care au secții bune de fotografie.

Nu pot să nu zâmbesc.

— Sunt câteva care mă interesează cu adevărat. Îmi fac portofoliul și încerc să-mi rezolv problema financiară.

— Ce fel de fotografii ai vrea să faci după ce termini? mă întrebă el.

Eu îmi înclin capul într-o parte.

— Nu mă interesează să fac portrete cu bebeluși sau fotografii de nuntă. Tind mai mult spre fotojurnalism. Știți, ca atunci când se întâmplă ceva important și există acea imagine care însumează totul – tristețea sau fericirea, suferința, pierderea sau bucuria? Asta vreau să fac. Vreau să găsesc momentele acelea.

În loc să îmi acopăr pereții cu postere în care apar trupe de băieți, mi-am lipit o copie a fiecărei imagini pe care am văzut-o vreodată și care m-a emoționat. Reagan și ceilalți prieteni ai mei cred că este deprimant, de vreme ce majoritatea au fost fotografiate în timpul dezastrelor naturale sau a celor provocate de om, dar ei nu le înțeleg.

Domnul Stone rămâne în poziția înclinată și închide ochii.

— În mod evident, știi ce problemă am cu văzul, spune și inspiră adânc înainte să continue. Mă aștept să rămână între noi, dar o parte din problemă este că îmi pierd abilitatea de a distinge detaliile. Pot să văd obiectele mari, cum ar fi chipul tău, dar mă chinu cu expresiile. Înțelegi ce vreau să spun?

Dau din cap, însă apoi spun „Da, domnule”, când îmi aduc aminte că are ochii închiși.

— Mai puteți să citiți? mă pomenesc întrebându-l.

Tocmai când mă gândesc că nu îmi va răspunde, îmi spune:

— Devine dificil. Mama ta m-a ajutat foarte mult.

Știu că mama își petrece ore în șir înregistrându-se cum citește documentele, pentru ca el să le asculte în loc le citească. Credeam că este din cauză că ochii lui au nevoie de odihnă, dar se pare că situația e mai gravă.

— Există niște declarații video luate de la locul faptei și interviuri cu martorii, pe care vreau să le urmărești. Apoi o să mă ajuți să văd ceea ce vezi tu. Să-mi descrii imaginea. Să-mi spui povestea. În mod evident, ești foarte atentă la micile detalii pe care alții le-ar omite, iar mama ta este ocupată cu toate celelalte lucruri. Crezi că ești în stare de asta? întrebă el.

Să mă uit ore în șir la băieții din River Point și la ceilalți vorbind despre ultimele lor clipe cu Grant. Mă descurc? Pot refuza șansa asta de a trage cu ochiul în spatele cortinei și de a descoperi cum era, cu adevărat, relația dintre ei? Să văd o latură a lui Grant pe care nu o știam? Poate că asta e încheierea de care am nevoie. Poate că, auzind vorbindu-se despre el și aflând ce s-a întâmplat în acea seară, îmi va ușura durerea aproape constantă din piept.

— Da, domnule. Mă descurc.

— Minunat! Să începem!